

Σύγχρονη τέχνη σε γκρίζους καιρούς

Ένα από τα έργα της Λαμπρινής Μπιοτιάτσου με τις παραμορφωμένες φιγούρες. Η ζωγράφος απεικονίζει την ανθρώπινη μορφή μέσα από περιέργες διαθλάσεις στην έκθεσή της στην γκαλερί Φρουσίρα.

Εγκατάσταση του καλλιτέχνη Μπεν Τζόνσον από την έκθεσή του στην καινούργια αίθουσα τέχνης AMP με τίτλο «Εορτάζοντας τον καινούργιο Μεσαίωνα».

Της **ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΣ ΠΟΥΡΝΑΡΑ**

Παλιότερα η επίσκεψη στις αθηναϊκές γκαλερί, ήταν εύκολη υπόθεση. Παιχνιδάκι. Αρκούσε ένα σαββατιάτικο πρωινό. Ο κύριος όγκος των αιθουσών τέχνης εκτεινόταν στο Κολωνάκι και τα περίξ του. Το δρομολόγιο ήταν μικρό, σε καλή γειτονιά. Τα θεωρητικά ζητήματα περί αισθητικής, επιλύονταν στο Φίλιον ή την Πλατεία. Εκεί κατέληγαν όλοι με τους καταλόγους ανά χείρας. Ως το 1999. Τότε πολλές αίθουσες τέχνης καταφύρισαν στον Ψυρρή. Η βόλτα άρχισε να ξεχειλώνει πέρα από το Σύνταγμα.

Σήμερα η «γκαλερότσαρκα» μοιάζει με σπαζοκεφαλιά. Ο φιλότεχνος πρέπει να καλύψει μια απόσταση από το κέντρο μέχρι το Θησείο και το Μεταξουργείο. Ξαν να έπρεπε μια βόμβα και να σκόρπισε τις γκαλερί σε μέρη που δεν θα πήγαινε κανείς εύκολα. Πώς θα φτάσει ως εκεί; Πού να παρκάρει; Τι εμπόδιο θα συναντήσει μπροστά του; Αγνώστον. Είναι μια terra incognita, περισσότερο φιλική το βράδυ κάρπ στα μπαρ. Αφιλόξενη την ημέρα. Καραδοκούν υπάλληλοι της δημοτικής αστυνομίας που κόβουν κλήσεις με σαδιστική ταχύτητα. Χρήστες ναρκωτικών που αλωνίζουν, ψάχνοντας για τη

δόση τους. Εκατοντάδες Ασιάτες που περιμένουν στην άκρη του δρόμου για μεροκάματα.

Για να επισκεφθείς έξι - επτά αίθουσες τέχνης, δίνεις μάχη. Μέχρι που έγινε το θαύμα. Συνάντησα -από καθαρή σύμπτωση- μια φίλη που έκλεισε ταξί για να τη γυρίσει σε πολλές εκθέσεις. Επιβιστάχκαμε στο κέντρο. Πρώτη στάση στο Θησείο. Όταν ανοίξαμε την πόρτα του νεοκλασικού όπου στεγάσεται η γκαλερί Bernier/Eliades, ήταν σαν να μπήκαμε σε εφιάλτη: η Αμερικανίδα καλλιτέχνη

δα Marnie Weber είχε κάνει μια σειρά από ζωόμορφους ανθρώπους (η ανθρώπινη μορφή ζώα) που βγήκαν από διασταύρωση θρίλερ με την Αλική στη Χώρα των Θαυμάτων. Με την ανατριχί-

λα στην πλάτη, αφού είδαμε πετεινούς, χοίρους, πρόβατα με μάσκες από κολοκύθες, αφήσαμε πίσω μας το Χάλοουιν και φύγαμε. Ανακούφιση. Πέρασαμε από τη Σοφοκλέους για να πάμε στην γκαλερί Χίρρας. Ακριβώς απέναντι είναι το ουσσίτιο του Δήμου Αθηναίων για τους άστεγους. Δεκάδες εξαθλιωμένοι κάθονται στο κηπάριο. Ένας ημιλιπόθυμος. Κατάθλιψη. Στην γκαλερί εκτίθενται οι άκρας στυλιζαρισμένες φωτογραφίες του Ελληνοαμερικανού Τοντ Παπατζόρτζ με την

«Warrior Pig» είναι ο τίτλος του έργου της Μάρν Γουέμπερ που παρουσιάζει τη δουλειά της στην αίθουσα τέχνης Bernier/Eliades.

Ακρόπολη και το Σέντραλ Παρκ. Ωραίες αλλά αναντίστοιχες σε σχέση με τον ανθρώπινο πόνο που είναι διάχυτος στη γειτονιά. Η διαδρομή συνεχίστηκε.

Ο πλανήτης Breeder

Η γκαλερί AMP δίπλα στην πλατεία Κουμουνδούρου, εγκαταστάθηκε πριν από λίγο καιρό. Αν δεν την ξέρεις, δεν τη βρίσκεις. Η γειτονιά, αγριευτική. Μόλις μπήκαμε, τυφλωθήκαμε από τα χρώματα. Ο καλλιτέχνης Μπεν Τζόνσον είχε κάνει μια σειρά από εγκαταστάσεις με φλούδι αποχρώσεις. Μας υποδέχθηκε -πάλι- ένα τέρας που έμοιαζε με ρομπότ. Τίτλος της έκθεσης «Εορτάζοντας τον καινούργιο Μεσαίωνα». Στο δελτίο Τύπου διαβάσαμε: «Η έκθεση εξερευνά πλατωνικές μορ-

φές σε μια περίοδο κοινωνικού αναβρασμού με στόχο μια νέα πνευματικότητα».

Ο γρίφος συνεχίστηκε στο Μεταξουργείο. Η γκαλερί Breeder μετακόμισε πρόσφατα σε ένα κτίριο της οδού Ιάσωνος, το οποίο μεταμόρφωσε ο αρχιτέκτονας Άρνς Ζαμπίκος. Χτυπήσαμε το κουδούνι και ανοίξαμε με κόπο τη βαριά πόρτα. Δεν μας υποδέχθηκε κανείς και η αίθουσα φαινόταν να μην έχει ίχνος ανθρώπινης ζωής. Οι χώροι ήταν εξαιρετικοί. Τα έργα απέπνεαν μια gay αισθητική, όπως ένα κωνί που κατέληγε σε ένα ζευγάρι όρκεων. Ήταν η πρώτη ατομική του Ντάνιελ Σινσελ. Λίγο πριν φύγουμε εμφανίστηκε μια κοπέλα και μας έδωσε το δελτίο Τύπου. Και όμως υπήρχε ζωή στον πλανήτη Breeder.

Ξαναγυρίσαμε βιαστικά στο ταξί. Πήγαμε απέναντι από την κεντρική ψαραγορά στην Ο Βοχ. Εκεί ο Ιάπωνας Τακίχίτο Κογκανεζάουα παρουσίαζε έργα του που εμπνεύστηκε από την παραμόλη του στην Τζια. Είχε κάνει κάποιες μικροεγκαταστάσεις με πηλό, καρφάι και ξύλο, μίνιμαλ αισθητικής. Η ευγενέστατη ιδιοκτήτρια Μυρτιά Νικολακοπούλου μας ξενάγησε. Αν δεν το είχε κάνει, είναι αμφίβολο τι θα είχαμε καταλάβει.

Απούσα η ομορφιά

Τελευταία αφήσαμε την γκαλερί του Θανάση Φρουσίρα στην Κριεζιώτου. Είχαμε φύγει από την γκριζα ζώνη. Οι φιγούρες της Λαμπρινής Μπιοτιάτσου ήταν φωτεινές. Και δεν μας τρόμαξαν. Όσο και αν ήταν στραπατσarisμένες, καθώς η καλλιτέχνης τις ζωγραφίζει μέσα από παραμορφωτικά πρίσματα. Ανακουφιστήκαν τα μάτια μας μετά από δεκάδες ανθρωπόμορφα, ζωόμορφα και ρομπωτικά όντα που είχαν κάνει απόβαση στις αίθουσες τέχνης κάτω από την Ομόνοια. Δεν καθήσαμε στην πλατεία να πιούμε καφέ. Θέλαμε να πάμε σπίτι. Να αφήσουμε το μυαλό να γαληνέψει. Μέσα στη βαθιά αγωνία του σημερινού ανθρώπου, είναι λογικό οι καλλιτέχνες να παράγουν εικόνες στο όριο της φρίκης. Η ομορφιά δεν έχει θέση. Η σύγχρονη τέχνη δεν κωνεύεται εύκολα. Γι' αυτό οι γκαλερί δεν είναι μια πολύ κοντά η μία με την άλλη.